

Danielin kirja - sata viisikymmentäkolme

*Pohjoisen ja eteläisen valtakunnan hengellinen symboliikka: matka
Raamatun temppelien ja ihmisluonnon halki*

Jeff Pippenger
2024-03-23

Pohjoinen valtakunta edusti alemmaa luontoa ihmiskunnan temppelissä; se edusti ruumista seurakunnan temppelissä; se edusti ihmislihaa Kristuksen temppelissä. Kristus rakensi jokaisen temppelin, ja Hän laski jokaisen perustuksen, ja ensimmäinen kivi milleriläisessä temppelissä oli oppi ”seitsemästä ajasta”, jota Hesekielin kaksi sauvaa edustavat. Vuoden 1863 kapinassa laodikealainen adventismi hylkäsi profeettallisen ”kulmakivensä”, mikä tapahtui myös maallisen temppelin rakentamisessa. Hylätty kivi oli määrätty valittavaksi temppelin pystyttämisen päätöksessä, vaikka se oli ollut kompastuskivi koko rakennusajan. Kuitenkin profeettallinen Sana osoittaa, että hylätystä kompastuskivestä tulee lopulta kulman pääkivi.

Eteläisen valtakunnan edustama ”seitsemän ajan” sauva on pohjoiseen valtakuntaan nähden ”pää”. Se on ”pää”, sillä juuri eteläisessä valtakunnassa Jumala valitsi yksilöidä Jerusalemin omaksi kaupungikseen, johon Hän asetti pyhäkkönsä ja nimensä. Siihen saakka, kunnes nuo kaksi sauvaa yhdistettiin vuosina 1798–1844, ”pää” oli ollut alempi, eteläinen valtakunta. Kun Johannesta vuonna 1844 käskettiin jättämään pohjoinen valtakunta sikseen, sillä se oli annettu pakanoille, eteläinen valtakunta jäi lipuksi seisomaan yksin yhtenä kansakuntana, tai ainakin se oli suunnitelma. Tätä suunnitelmaa haittasivat vuoden 1863 kapina ja nykyajan Israelin ensimmäinen ”kapina Kaadeksessa”.

Syyskuun 11. päivänä 2001 Herra toi Laodikean seurakuntansa takaisin vuoteen 1863, takaisin vuoteen 1888, takaisin vuoteen 1919 ja takaisin vuoteen 1957, toiseen ”kapinaan Kadesissa”. Mutta tuossa kapinassa lupaus siitä, että hyljätystä kivistä tulee kulmakiven pää, on nyt täyttyvässä. Se täyttyy niissä, joita edustavat ne sata neljäkymmentäneljäntuhatta, joiden keskuudessa Kristus saa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistelmän aikaan iankaikkisesti.

Paavali määritteli alemman luonnon lihaksi ja korkeamman luonnon mieleksi. Hän määritteli ruumiin (alemman luonnon) kuolemaksi.

Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen; mutta minä olen lihallinen, synnin alaisuuteen myyty. Sillä sitä, mitä minä teen, minä en hyväksy; sillä sitä, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä, mitä vihaan, sitä minä teen. Jos siis teen sitä, mitä en tahdo, minä myönnän lain hyväksi. Niin en enää teekään sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu. Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää; sillä tahtominen on minulla, mutta hyvän toteuttamista en löydä. Sillä sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, sitä minä teen. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, en enää teekään sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu. Niin huomaan siis lain, että kun tahdon tehdä hyvää, paha on minussa läsnä. Sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä iloitan yhdyn Jumalan lakiin; mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja ottaa minut vangiksi synnin lain alle,

joka on jäsenissäni. Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Room. 7:14–24.

Paavali tiesi, ettei hänen ”lihassaan” asunut ”mitään hyvää”. Ne taipumukset, sekä perityt että omaksutut, jotka olivat hänen lihassaan (hänen ruumiissaan), vaikuttivat ainoastaan johdattaakseen hänet syntiin. Nämä taipumukset edustivat synnin lakia, mutta Paavali halusi pitää Jumalan lain, ei synnin lakia. Jumalan lain Paavali määritteli ”mielensä laiksi” (hänen korkeammaksi luonnokseen). Hänen huutonsa oli: ”Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Tietysti Paavali tiesi, että vapautuksen toisi jumaluus, mutta hän tiesi myös, että vapauttamisen työ edellytti hänen omaa osallisuuttaan.

Sentähden, rakkaani, niin kuin te aina olette olleet kuuliaiset, ei ainoastaan minun läsnä ollessani, vaan nyt paljoka enemmän poissa ollessani, saattakaa pelolla ja vavistuksella oma pelastuksenne päätökseen. Sillä Jumala on se, joka vaikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen hyvän tahtonsa mukaan. Filippiläiskirje 2:12, 13.

Vapautus kuoleman ruumiista toteutettiin jumalallisella voimalla, joka oli yhteydessä inhimilliseen voimaan, ja juuri tämän esimerkin Jeesus antoi ihmisille. Vaikka synnin laki vaikutti aktiivisesti ruumiin alemmassa luonnossa, Jeesus piti alemman luontonsa Jumalan lain alaisena alistamalla tahtonsa Isänsä tahdolle. Paavali saattoi löytää vapautuksen, jos hän alistaisi tahtonsa jumaluuden tahdolle. Näin tehdessään hän toteutti omaa pelastustaan, ja tätä Sisar White tarkoittaa puhuessaan synnin poistamisen työstä elämästämme.

”Jokainen sielu, joka kieltäytyy antautumasta Jumalalle, on toisen vallan hallinnassa. Hän ei kuulu itselleen. Hän saattaa puhua vapaudesta, mutta on mitä kurjimmassa orjuudessa. Hänen ei sallita nähdä totuuden kauneutta, sillä hänen mielensä on saatanan vallassa. Samalla kun hän imartelee itseään sillä, että hän seuraa oman arvostelukykynsä vaatimuksia, hän tottelee pimeyden ruhtinaan tahtoa. Kristus tuli murtamaan sielusta synnin orjuuden kahleet. ’Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, te tulette todellisesti vapaiksi.’ ’Elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa’ vapauttaa meidät ’synnin ja kuoleman laista’. Room. 8:2.”

”Lunastustyössä ei ole pakkoa. Mitään ulkoista voimaa ei käytetä. Jumalan Hengen vaikutuksen alaisena ihminen jätetään vapaaksi valitsemaan, ketä hän tahtoo palvella. Siinä muutoksessa, joka tapahtuu sielun antautuessa Kristukselle, on vapauden korkein tuntu. Synnin karkottaminen on sielun oma teko. On totta, ettei meillä ole voimaa vapauttaa itseämme saatanan vallasta; mutta kun haluamme päästä vapaiksi synnistä ja suuressa hädässämme huudamme avuksi voimaa, joka on meidän ulkopuolellamme ja yläpuolellamme, sielun voimat täytyvät Pyhän Hengen jumalallisella voimalla, ja ne tottelevat tahdon käskyjä toteuttaessaan Jumalan tahtoa.

”Ainoa ehto, jolla ihmisen vapaus on mahdollinen, on se, että hän tulee yhdeksi Kristuksen kanssa. ’Totuus on tekevä teidät vapaiksi’; ja Kristus on totuus. Synti voi päästä voitolle vain heikentämällä mielen ja tuhoamalla sielun vapauden. Alistuminen Jumalalle on palautumista omaan itseensä — ihmisen todelliseen kirkkauteen ja arvoon. Jumalallinen laki, jonka alaisuuteen meidät saatetaan, on ’vapauden laki’. Jaak. 2:12.” Alfa ja omega, s. 466.

Paavali huudahti: ”Minä viheliäinen ihminen! Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?” Sisarten White lausui: ”kun haluamme vapautua synnistä ja suuressa tarpeessamme huudamme itsellemme ulkopuolisen ja yläpuolellamme olevan voiman puoleen, sielun voimat täyttyvät Pyhän Hengen jumalallisella energialla, ja ne tottelevat tahdon määräyksiä Jumalan tahdon täyttämässä.” Yhdistäessämme ihmisyytemme Kristuksen jumaluuteen tahtomme harjoittamisen kautta me suoritamme sen ”teon”, että poistamme synnin omasta ”sielustamme”.

Mutta se, mitä meidän ”on tarpeen ymmärtää, on tahdon todellinen voima”. Tahto on ”ihmisen luonnon hallitseva voima, päätöksen eli valinnan voima. Kaikki riippuu tahdon oikeasta toiminnasta. Jumala on antanut ihmisille valinnan voiman; heidän asiansa on käyttää sitä. Et voi muuttaa sydäntäsi, et voi itsestäsi antaa sen kiintymyksiä Jumalalle; mutta voit valita palvella Häntä. Voit antaa Hänelle tahtosi; silloin Hän vaikuttaa sinussa sekä tahtomisen että tekemisen hyvän tahtonsa mukaan. Näin koko olemuksesi saatetaan Kristuksen Hengen hallintaan; kiintymyksesi keskittyvät Häneen, ajatuksesi ovat sopusoinnussa Hänen kanssaan.”

Paavali tunsi nämä totuudet, ja hän tiesi, että hänen alempi luontonsa oli pidettävä hänen korkeamman luontonsa alaisuudessa tahtonsa harjoittamisen kautta. Tästä syystä Paavali kuoli joka päivä.

Minä vakuutan sen teidän kerskauksenne kautta, joka minulla on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme: minä kuolen joka päivä. 1. Korinttolaiskirje 15:31.

Paavali tiesi, että hänen oli päivittäin ristiinnaulittava alempi luontonsa käyttämällä tahtoaan pitääkseen alemman luontonsa alamaisena. Sen tähden hän ristiinnaulitsi lihansa.

Ja ne, jotka ovat Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihan himoineen ja haluineen. Galatalaiskirje 5:24.

Paavali tiesi, että hänen syntinen lihansa olisi olemassa ihmisyydessä Kristuksen toiseen tulemiseen saakka, jolloin uskolliset silmänräpäyksessä saisivat uuden kirkastetun ruumiin. Tästä syystä vuosi 1798 osoittaa niiden neljäkymmenenkuuden vuoden perustan, joiden aikana milleriläinen temppeli pystytettiin, sillä Kristus ainoana perustuksena oli Karitsa, joka on teurastettu maailman perustamisesta asti. Pohjoinen valtakunta oli ruumis, joka synnin kautta oli saanut yliotteen ihmisyydestä ja korottanut itsensä väärennetyksi pohjoiseksi valtakunnaksi. Vuonna 1844 Johannekselle sanottiin, että hänen tuli ”jättää pois” esikartano, mikä kreikan kielessä merkitsee alemman luonnon hylkäämistä, sen, joka oli saanut yliotteen korkeammasta luonnosta, johon Jumala oli valinnut asettaa nimensä, ja vuonna 1798 lihan (alemmen luonnon) ”himoineen ja haluineen” tuli tulla ristiinnaulituksi.

Perustuksena on se, että Kristuksen liha kuoli ristiinnaulitsemisessa, kun Hänet leikattiin pois elävien joukosta. Eteläisen valtakunnan tuli silloin olla yksi kansa, yhdellä kuninkaalla, liitossa Jumalan kanssa, ja kansa, jonka keskellä oli Jumalan pyhäkkö. Rivi rivin päälle, ”seitsemän aikaa”, on nyt ”kulman pää”, sillä 11. syyskuuta 2001 lähtien Jumala on nostamassa ”pohjoisen sotajoukkonsa” tunnusmerkiksi. Tämän sotajoukon tulee olla yksi kansa, ja tuo kansa heijastaa yksin Hänen kuvaansa, ja se tekee niin juuri siihen aikaan, kun Saatana nostaa ”sarvensa”, joka on

pedon kuva. Hesekielin kirjan luvussa kolmekymmentäseitsemän neljän tuulen sanoma puhalttaa myöhemmän sateen sanoman niiden ylle, jotka silloin nousevat seisomaan tuona sotajoukkona. Neljän tuulen sanoma on Seitsemännen pasuunan sanoma, jossa Jumalan salaisuus tulee päätökseen.

Sinetöimisen päättävä työ alkoi 7. lokakuuta 2023. Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aika toteutuu seitsemännen pasuunan soidessa, ja tuo pasuuna soi kolme kertaa sinetöimisprosessin aikana. Se merkitsee aina islamin iskua Kunnian Maata vastaan. Nykyaikaiseen hengelliseen ”Kunnian maahan” iskettiin 11. syyskuuta 2001, ja muinaiseen kirjaimelliseen Kunnian maahan iskettiin 7. lokakuuta 2023, juuri sinä vuonna, jolloin ne kaksi todistajaa, jotka oli surmattu, palasivat eloon. Kolmas isku tapahtuu pian tulevan sunnuntailain yhteydessä Yhdysvalloissa.

7. lokakuuta 2023 alkaen maan pedon republikaaninen sarvi ja sen todellinen protestanttinen sarvi toteuttavat lopulliset siirtymänsä sarveksi, joka pian tulevan sunnuntailain aikana joko puhuu kuin lohikäärme tai kuin Karitsa. Suuren taistelun sisäisen ja ulkoisen vastustajan kaksi ilmenemismuotoa, jotka tulevat esiin maan historian päätöstopahtumien aikana, sijoittuvat molemmat siihen historiaan, jota Danielin kirjan yhdestoista luku, jae neljäkymmentä, edustaa. Näiden kahden sarven kaksi lopullista kehitysvaihetta toteutuvat seitsemännen pasuunan soidessa. Seitsemäs pasuuna on kolmas kolmesta voi-pasuunoista.

Kolme voi-huutoa edustavat profetian kolminkertaista sovellusta, ja näin tehdessään ne antavat vahvan todistuksen 7. lokakuuta 2023 olevan tienviitta. Sekä ensimmäisessä voi-huudossa että toisessa voi-huudossa islamin sodankäynti kohdistui Rooman armeijoita vastaan, mikä viimeisinä päivinä on Yhdysvallat, mistä todistaa Neuvostoliiton kukistaminen, joka saatettiin aikaan antikristuksen (paavi Johannes Paavali II) ja väärän profeetan (Ronald Reagan) välisen salaisen liiton kautta vuonna 1989.

Ensimmäisessä voi-huudossa, sellaisena kuin se esitetään Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa, on viiden kuukauden aikaprofetia, mikä on sata viisikymmentä vuotta. Toisessa voi-huudossa on kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän aikaprofetia. Molemmat aikaprofetiat kuvaavat sitä sodankäyntiä Roomaa vastaan, jonka islam toi mukanaan niissä kahdessa historiassa, jotka edustavat ensimmäistä ja toista voi-huutoa. Näillä kahdella profetialla oli sodankäynnin suhteen kaksi erilaista lopputulosta. Ensimmäisten sadan viidenkymmenen vuoden aikana islamin tuli ”vahingoittaa” Roomaa, ja kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän profetiassa islamin tuli ”tappaa” Rooma. Nämä kaksi profetiaa liittyivät välittömästi toisiinsa. Sen sadan viidenkymmenen vuoden ajanjakson päätyminen, jolloin islamin tuli vahingoittaa Roomaa, osoitti sen kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän ajanjakson alkamisen, jolloin islamin tuli tappaa Rooma. Ensimmäinen ja toinen voi-huuto erottaa toisistaan sadan viidenkymmenen vuoden päätyminen sekä kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän ajanjakson alkaminen.

Yhdysvallat lakkaa olemasta Raamatun profetian kuudes valtakunta pian tulevan sunnuntailain myötä, ja silloin se profeettallisesti ”tapetaan”. Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa mainitun

”suuren maanjäristyksen” hetki on pian tuleva sunnuntailaki, ja kun tuo hetki koittaa, saapuu myös islamin seitsemäs pasuuna. Se saapuu merkitsemään lopun, eli kuudennen valtakunnan kuoleman, joka on Rooman armeija viimeisinä päivinä. Tätä kuolemaa edelsi sata viisikymmentä vuotta, joiden aikana islam vahingoitti Rooman armeijoita. Valtavirran tiedotusvälineiden mukaan, jotka pyrkivät vähättelemään radikaalin islamin toimintaa nykymaailmassa, islam on 7. lokakuuta 2023 lähtien tämän artikkelin kirjoittamishetkeen, 12. helmikuuta 2024, mennessä toteuttanut sata kuusikymmentäviisi hyökkäystä amerikkalaisia etuja vastaan eri puolilla maailmaa.

Ne sata viisikymmentä vuotta, joiden aikana islam vahingoittaa Rooman sotajoukkoja ja jotka johtavat Rooman sotajoukkojen surmaamiseen ensimmäisessä ja toisessa voihuudossa, toistuvat kolmannen voihuudon historiassa, sillä näin toimii profetian kolminkertainen sovellus. Seitsemännen pasuunan soiminen, joka on sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöiminen, jolloin jumaluuden yhdistyminen ihmisyyteen tapahtuu, kuten kahden sauvan yhteenliittäminen kuvaa, sisältää kolme tienviittoa. Ensimmäinen on hengellinen ihana maa ja viimeinen on hengellinen ihana maa. Keskimäinen tienviitto on kirjaimellinen ihana maa.

Vuonna 2023 kolmannen voihuudon varoitus trumpetin toinen puhallus osoitti islamin sodankäynnin kärjistymisen sen astuessa ajanjaksoon, jolloin se ”vahingoittaisi” maapetoa. Samana vuonna republikaanisen sarven ja todellisen protestanttisen sarven kaksi todistajaa heräsivät jälleen eloon ja alkoivat kumpikin siirtyä lopullisiin vertauskuvallisiin sarviinsa. Republikaaniselle sarvelle tämä merkitsi kaikkien luopioprotestanttisten voimien yhdistymistä kaikkien luopiorepublikaanisten voimien kanssa yhden sarven muodostamiseksi, joka on pedon kuva. Todellisen protestanttisen sarven kohdalla kyse oli jumaluuden yhdistymisestä ihmisyyteen sarven siirtyessä luonteeltaan laodikealaisesta filadelfialaiseen heijastaakseen pedon kuvan vastakohtaa. Vuosi 2023 tuli kaksikymmentäkaksi vuotta vuoden 2001 jälkeen ja edusti siten jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisen vertauskuvallista yhteyttä.

Koko tämä historia sijoittuu Danielin 11. luvun jakeeseen neljäkymmentä, siihen jakeeseen, joka avattiin sinetistä ja joka tuotti tiedon lisääntymisen vuonna 1989, ja jota Hiddekel-joki edustaa. Tämän jakeen profeettallisessa historiassa myös kaikkein pyhimmissä tehtävä lopullinen työ saatetaan päätökseen; se on se valo, joka avattiin sinetistä vuonna 1798, ja jota Ulai-joki edustaa. Jakeen neljännenkymmenennen alku osoittaa lopun ajan vuonna 1798, ja jakeen loppu osoittaa lopun ajan vuonna 1989, ja molemmat joet yhtyvät jakeen neljännenkymmenennen historiassa, aivan kuten Tigris ja Eufrat (Ulai ja Hiddekel) yhtyvät juuri ennen kuin ne saavuttavat Persianlahden.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Herran, Herran Jumalan, Henki on minun päälläni, sillä Herra on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille; hän on lähettänyt minut sitomaan särjetyt sydämet, julistamaan vapautusta vangituille ja vankilan ovien avautumista sidotuille; julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme koston päivää; lohduttamaan kaikkia murheellisia; asettamaan Siionissa murheellisille, antamaan heille kaunistuksen tuhkan sijaan, ilon öljyn murheen sijaan, ylistyksen puvun masentuneen hengen sijaan; että heitä kutsuttaisiin vanhurskauden tammiksi, Herran istutukseksi, että hän tulisi kirkastetuksi.

He rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, pystyttävät entiset hävitykset ja korjaavat autioituneet kaupungit, monien sukupolvien autiot seudut. Muukalaiset seisovat ja kaitsevat teidän laumojanne, ja vieraan pojat ovat teidän kyntäjänne ja viinitarhureitanne. Mutta teitä kutsutaan Herran papeiksi; teitä sanotaan meidän Jumalamme palvelijoiksi. Te saatte syödä kansakuntien rikkauudet, ja heidän kunniastaan te kerskaatte. Häpeänne sijaan te saatte kaksinkertaisen osan, ja häväistyksen sijaan he iloitsevat osastaan; sentähden he saavat periä maassansa kaksinkertaisen osan: iankaikkinen ilo on oleva heidän omansa.

Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, minä vihaan ryöstöä polttouhriksi; ja minä johdatan heidän tekonsa totuudessa, ja minä teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton. Ja heidän siemenensä tulee tunnetuksi pakanain keskuudessa ja heidän jälkeläisensä kansojen keskellä; kaikki, jotka heidät näkevät, tunnustavat heidät, että he ovat se siemen, jonka Herra on siunannut. Minä iloitsen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani; sillä hän on pukeutunut minut pelastuksen vaatteisiin, hän on verhonnut minut vanhurskauden viittaaan, niin kuin ylkä kaunistaa itsensä juhlakoristeilla ja niin kuin morsian kaunistaa itsensä jalokivillään. Sillä niin kuin maa tuottaa vesansa ja niin kuin puutarha saattaa siihen kylvetyn kasvamaan, niin Herra, Herra antaa vanhurskauden ja ylistyksen versoa kaikkien kansojen edessä. Jesaja 61:1–11.